

Η ΕΚ ΚΑΘΑΡΑΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ
ΓΕΝΝΩΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ἐσπέραν τινα εἰς ἀλιεὺς ἀξιολύβαστος ἕνεκα τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ἐπέβη μικρᾶς λέμβου μετὰ τοῦ υἱοῦ του καὶ κοπηλατῶν διηυθύνετο ἵνα ρίψῃ τὰ δίκτυα αὐτοῦ περὶ τὰς ἀκτὰς πολλῶν νησιδίων τὰ ὅπρᾳ ἦσαν ἐκείθεν· ὁ ἥλιος ἐβύθιζε τὰς λαμπρὰς αὐτοῦ ἀκτίνας μέχρι τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, ἐν ᾧ τὰ κύ-

ματα καὶ ὁ οὐρανὸς ἦσαν καταπόρφυρα ὡς παμμέγιστοι φλόγες.

«Ἄ! Πόσον τὸ πᾶν εἶνε ὡραῖον πέριξ ἡμῶν! εἶπε μετ' ἐκστάσεως ὁ νεανίας. Ἰδὲ ὁ κύκνος περιστοιχισμένος ὑπὸ τῆς περιχαροῦς φυλῆς του, καταδύεται εἰς τὴν χρυσὴν τοῦ οὐρανοῦ ἀνταύγειαν! Ἰδὲ πῶς πλέει, πῶς τέμνει ὡς δι' ἀρότρου αὐλακὰς ἐπὶ τῶν κυμάτων, πῶς ἐξελίσσει τὰς πτέρυγας του! Πόσον εὐχάριστον ψιθυρισμὸν ἀφίνουσιν αἱ ὑψίκομοι αὐταὶ λεύκαι εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο δάσος τὸ ὅποιον φθάνει μέχρι τῆς ἀκτῆς! Καὶ ἐπὶ τῆς νήσου ἐκείνης, πῶς τὰ πρᾶσινα ἀκόμη σπαρτὰ διασεύονται καὶ κάμπτονται ἐλαφρῶς ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ Ζεφύρου! Πόσον ἡ φύσις εἶναι ὡραία! πόσον μᾶς καθιστᾷ εὐχαριστημένους καὶ εὐτυχεῖς!

— Ναί, ἀπεκρίνατο ὁ πατὴρ, ἡ φύσις μᾶς παρέχει εὐχαριστήσεις ἀγνάς· θά γεύεσαι πάντοτε τὰς εὐχαριστήσεις ταύτας, υἱέ μου, ἐὰν εἶσαι ἄνθρωπος τοῦ καλοῦ, ἐὰν βίαια καὶ ἔνοχα πάθη δὲν ἔλθωσι ποσῶς ἐνα ταράξωσι τὸν βίον σου.

«Ὡ φίλτατον τέκνον, συνειδῶσις ἡσυχος, ἰδοὺ τὸ πολυτιμότερον ὅλων τῶν ἀγαθῶν.

«Ἐζῆσα μέχρι σήμερον εὐτυχῆς, τέκνον μου, διότι συνεμμορφώθην πάντοτε μετὰ τὴν ἀρχὴν ταύτην.

«Ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς γεννήσεώς μου, ἐξηκοντάκις τὸ περικυκλοῦν τὰς καλύβας ἡρῶν δάσος παρουσιάσθη ἐν νέᾳ χλῶῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου· ἡ μακρὰ αὕτη ζωὴ παρῆλθεν ὡς μία ὡραία τῆς ἀνοιξέως ἡμέρα, ἐν μέσφω γαλήνης καὶ ἀγνῶν εὐχαριστήσεων.

«Ἐνίοτε δὲν ὑπῆρξα ἀπνηλαγμένος πάσης θλίψεως.

«Συχνάκις διασχίζων τὴν θάλασσαν με-

τὴν ἐλαφρὰν λέμβον μου κατελήφθην ὑπὸ τῆς καταιγίδος· ἡ λέμβος ἔμενεν ἀνηρτημένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὑδατίνου βουνοῦ· ἢ αἴφνης, μετὰ φοβεροῦ πατάγου τὰ κύματα ἐπανεπίπτον· ἢ ἐγὼ μετ' αὐτῶν· οἱ ἄλλοι τῆς θαλάσσης κάτοικοι ἐταράσσοντο ὅταν ὁ κρότος τῆς βροντῆς ἢ τῶν κυμάτων ἐξηπλοῦτο ἀνωθεν αὐτῶν καὶ ἀπεσύροντο εἰς τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου. Ἐγὼ δὲ ἐνόμιζον ὅτι ἐβλεπον ἕκαστον κύμα νὰ ἤνοιγε δι' ἐμὲ ὑγρὸν τάφον· οἱ ἄνεμοι ἔπνεον μετὰ φοβερὰς ὀρμῆς, ποταμιδὸν δὲ ἐπιπτεν βροχὴ ἐπὶ τῆς κεφαλῇ μου.